

širneje popisati. Ne vem pa, kaj je temu krivo da tega ne stori, in zakaj da je omolknil, ali mu mari manjka gradiva? To mi ni nikakor znano. Zatoraj kliče mene prijetna dolžnost našemu županu v imenu odbora neke vrstice njemu v čast podeliti. Je že poprejšnji dopisnik omenjal, da ima nado, da se bode župan iz narodne stranke izvolil, kar se je tudi zgodilo. Veseli nas to prav presrečno in to še tem več, ker smo si izvolili iz naše srede moža, katerega značajnosti in vpliva v naši Šaleški, kakor tudi v Savinjski dolini ne moremo preceniti in to je gospod Franc Skubic, prakt. zdravnik, načelnik okrajnega zastopa in posestnik v Velenji. On zasluži to mesto zastopati, kjer njegovo žlahtno srce goji v resnici pravo slovansko kri. Časti, katera ga je doletela, ni hotel vsprejeti, toda na prošnjo mnogih rodoljubov in da bi se ne delale ovire našemu narodu, prevzel je naposled to trudapolno službo. Marsikateri med Vas bode znabiti rekel: On je gospod, njemu se ne upamo zoperstavljeni in z njim ne bode mogoče občevati. Pa kdor bi to mislil, varal bi se čisto. Zakaj le prepričani bodite, da človek čem višji je po stanu, višje je njegova služba, tem ponižnejši je, tem višja njegova dobrota in tem ljubeznjivša njegova prijaznost. Ni ga človeka na svetu, kateri bi svojega pregresska in svojih sovražnikov ne imel, pa kar narodno stvar zadeva, ni niti madeža najti na njem. Reči moramo, da je on eden prvih, kateri se potegujejo za naše pravice, za kmečki stan, za probujo našega ubogega naroda in za blagor premile naše domovine. Zatoraj mu odbor prav iz srca častita na tem težavnem mestu.

V. J.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Njih veličanstvo, svitla cesarica biva s hčerjo Valerijo v Badenskem Badnu, cesarjevič Rudolf z vis. soprogom pa na otoku Lacroma. — Drž. zbor imel je v petek, 5. dne t. m., sejo; v njej se je debata skorej izključljivo sukala okoli judov, če je prav bil na dnevnem redu le predlog poslanca Türka, naj se izvoli poseben odsek za to, da priredi načrt postave za borsni davek. Poslanec Obreza je za enak načrt že leta 1881. govoril, a do postave ni prišlo. Ni veliko upanja, da bi sedaj kaj iz tega postalo, vendar toliko je posl. Türk dosegel, da se bo poseben odsek volil. — Scharschmid ov predlog gledé nemščine pride jutri, dne 12. t. m., na vrsto, lahko pričakuje ali bolje boji se človek strastnih govorov, ki jih bodo nemški ultrajci sipali kakor točo čez glave ubogih poslancev; največ bode, seveda, trpeti konservativnim Nemcem. — Gosposka zbornica ima dnes, dne 11. marcija, sejo; na dnevnem redu ni važnih stvari; vzprejeti se

ima povečanje dveh fidejnih komisov, to je velicih posestev, ki se ne smeta ne razkosati ne prodati, ampak ostaneta vselej v isti rodovini. — V budgetnem odseku drž. zbora se razgovarja, je-li ne kaže, da se manjši denar vpelje tudi pri nas, ali že nemška marka, ki velja 50 naših krajcarjev ali pa frank, ki velja okoli 40 kr. Frank je bolj razširjen po svetu in ker bi bilo dobro, da se države zjedinijo tudi gledé denarja, zato nam kaže na vsak način, da se poprimemo franka, če že zapustimo goldinar. — Dež. glavar, borski grof Wurmbradt se je naročil z grofinjo Hoyos in veleposlanik v Londonu, grof Karolyi stopi v pokoj, na njegovo mesto pa pride bojda baron de Calice iz Carjega grada. — Kakor se nam poroča, misli g. Ivan Hribar, mestni odbornik v Ljubljani, odpovedati se tej časti in tudi iz odbora narodnih društev izstopiti, češ, da ne mara nikomur biti na poti, kakor se mu vpodtika. Če se to obistini, bode ta korak delalnega moža prav obžalovati; tega „Slov. G.“ gotovo ni in sodimo, da njegov dopisnik iz Ljubljane tudi ni tega nameraval. — V Gorici bodo imeli volitve v mestni zastop. Slovenci se že pripravljajo za-nje in mi jim iz srca želimo veselo zmago. — V Trstu je padel delalec iz žel. vagona in kolesa drugega šla so prek njega. Ubožca so vsega polomljenega izvlekli izpod vagona in je kmalu na to umrl. — Trije ogerski ministri so zadnjo nedeljo bili na Dunaju. Njih dogovarjanje z našimi ministri pa je ostalo brez uspeha ter se niso mogli zediniti o carini na surovi petrolej.

Vnanje države. Po dolgem zatezanju in zavijanju se je Srbija že vendar le upognila pritisku velesil in je zadnjo sredo, dne 3. t. m., z Bolgarijo mir sklenila. V 15 dneh pa in če je mogoče, še poprej, ima se mir konečno potrditi v Bukareštu. Izmenjava pogodbe izvrši se tako, da podpiše eden eksemplar sultan, drugi pa knez Aleksander in srbski kralj podpiše dva ter ju izroči bolgarski pa turški vladi. — Srbija se je že razorožila in isto tako bo Bolgarija storila, vendar pa nihče na ta „mir“ ne prisega. — Kakor je zdaj podoba, rada bi grška vlada prišla z Rusijo v ožjo dotiko, češ, da bi jo naj podpirala pri njenih težnjah, toda te usluge ji ona ne bo storila, kajti ona ne želi vsaj sedaj nobene spremembe na Balkanu, najmanj pa se ve, da na korist Grkov. — V Rimu so sv. oče vzprejeli na obletnico svojega kronanja kolegij kardinalov ter na njih čestitanje odgovorili, da ničesar ne želé bolj, kakor da bi verni katoličani po vsem svetu delali vsi edini za blagor sv. cerkve. — V Veroni je nekaj delalcev pri železnici popustilo delo in po ulicah razsajalo. Redarji so jih naposled ugnali toda na delo še niso šli. — V francoski zbornici niso vzprejeli postave, vsled katere bi se naj vsi principi iz-

gnali pač pa so vladi prepustili, da ukrene v tem, kakor bo za dobro izpoznala. — V nemškem drž. zboru se razpravlja postava gledé monopola pri žganju; veliko poslancev in hudo upira se temu predlogu, vendar na zadnje zmaga skorej gotovo Bismark. — Gladstone hoče, kakor se sliši, naj pridobi Irce za se, dati jim precej samouprave ter poseben drž. zbor. Nekaj bi to že bilo. — Španska kraljica bode vojvodo Seviljskega pomilostila, sicer bi 8 let v težki ječi sedel.

Za poduk in kratek čas.

Po sili zdravnik.

Nikoli ni dobro, ako se fant in dekle v samskem stanu bolj ljubita, kakor je treba, da v pošten zakon stopita, ker se sicer v zakonskem stanu prehitro drug drugega naveličata ter v vednem prepiru ali celo v pogostem pretepu živita. Tako se je že mnogim godilo, tudi nekemu Mihi in neki Minki.

Kakor je Miha nekda po nepotrebem svojo Minko božal in poljuboval, tako jo je poznej kot svojo ženo često nepotrebno suval in pretepal, ona pa preslaba, da bi na to vračala, je tuhtala, kako bi se drugače nad njim maščevala. Nekega dne jej čudna misel v glavo šine. Napoti se v bližnje mesto ter povsod svojega moža razglašá kot posebno izvedenega zdravnika, ki pa je tako malomaren in trmo-glav, da bi se morebiti rajši dal tepsti, kakor da bi koga zdravil. Kmalu potem so začeli od vseh strani bolniki prihajati, ki so na vse načine ubogega Miha nadlegovali in silili, naj jih ozdravi, ali naj jim pove, kaj jim je, kakšno zdravilo bi naj rabili, kaj smejo jesti, in v katero kopel bi smeli iti.

Vse Mihovo izgovarjanje, da o zdravilstvu nič ne ve, bilo je zastonj, nasproti še bolj nadležni so postajali bolniki, ker so vedeli, kako nerad da se Miha z zdravilstvom peča. Naposled je bil Miha vendar prisiljen pritrditi, da vé zdraviti ter je vsakemu bolniku nekaj svetoval, da se jih je rešil.

Ravno takrat pa je ondi tudi kraljeva hči zbolela, in vsi svetovalci so kralja Miha kot zdravnika nasvetovali. Tudi tukaj mu je bilo vse zastonj izgovarjati in braniti se, kajti kraljevi vojaki so ga kar siloma peljali h kraljici ter ga prisilili, da jej je nekše zdravilo zapisal. In glej čudo! kraljičina je takoj ozdravila.

Vsled tega pa se je glas o čudovitem zdravniku Mihi po celi deželi raznesel in od vseh strani so bolniki vreli k njemu, da so bili ne le Mihi, ampak tudi kralju, pri katerem še je Miha stanoval, silno nadležni. Kralj je Mihi zapovedal, naj le brž vse bolnike ozdravi, da kmalu spet domu odidejo. Miha se pač izgo-

varja, da tega ne more, če mu sam Bog ne pomaga, a kralj na njegov izgovor ni poslušal, ampak poslal je k njegovim vratom vojake z baticami, da bi ga prisilili, ako bi se še dalje obotavljal bolnike zdraviti.

Miha kot čudodelni zdravnik je stal v veliki sobi zraven komena in z železno paličico brskal po ognju, premišljuje, kaj mu je storiti, da bi po kraljevem povelju rešil se bolnikov, ki so okoli njega stali ter ga prosili in nadlegovali, naj jih ozdravi. Naenkrat mu šine dobra misel v glavo. Glasno reče, da so ga vsi bolniki dobro slišali: „Za vas je le eno zdravilo; najbolj bolnega izmed vas moram tukaj na komenu sežgati in potem njegov pepel drugim piti dati; to bode vam vsem pomagalo.“

Bolniki so se prestrašeni spogledali ter začeli od Miha odmikati, on pa prime enega za ramo in mu reče: „Priatelj, ti se mi zdiš najbolj bolen, torej moraš ti biti drugim lek; stopi bliže in ne boj se, eden mora biti žrtva.“

„Pa ne jaz, gospod zdravnik! odgovori bolnik, meni je že jako odleglo — jaz mislim, da sem že čisto zdrav.“

„Tako!“ zakriči Miha nad njim, „kaj pa tedaj tukaj čakaš? Aló, poberi se!“ Bolnik urno zbeži skoz vrata.

Vojaki, ki so zunaj pri vratih stali, vprašali so iz sobe prišlega: „Ali si že ozdravljen?“

„Da, popolnoma!“ jim odgovori.

Kmalu za njim je pribežal drugi, tretji, četrti itd.

Vsak bolnik zaporedoma je namreč rekel Mihi, ko ga je hotel na ogenj djati, da je že zdrav, ter je odbežal skoz vrata in ondi stoječim vojakom, kakor pritrdil, da je popolnoma zdrav.

V kratkem času je bil Miha sam v sobi.

Miha je potem šel spet domu k svoji ženi, ki mu je razodela, kako in zakaj da je postal zoper njegovo voljo po sili zdravnik, in ker jej je na to Miha obljubil, da rajši nikoli več ne bo nje pretepal, kakor da bi še moral dolže po sili bolnike zdraviti, je Minka svojo zvijačo razglasila, in potem ni prišel več noben bolnik, ki bi Miha silil, da bi ga moral zdraviti.

J. S.

Smešnica 10. Mož pride v vaško krčmo ter si da prinesiti pol litra vina. Krčmar mu ga prinese. Mož si ga takoj naliže kupico, a ko ga poskusi, naglo ga odloži ter vpraša, po čem da ga točijo. Krčmar odgovori, da liter po 40 krajcarjev. Na to potegne pa mož 40 kr. iz mošnje, jih položi na mizo ter se odpravlja. Krčmar mu odvrne, da velja njegovo vino le 20 kr. in ne 40. Mož pa mu zavrne: „20 kr. je za vino, 20 kr. pa za tega, ki ga izpije.“